

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 389/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Libušou Dočkalovou, Lachova 32, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 46 Ek 607/2019, uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 10. septembra 2019 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 15. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a postupu a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného

porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 46 Ek 607/2019 (ďalej aj „napadnuté konanie“), uznesením okresného súdu sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 10. septembra 2019 a uznesením okresného súdu sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 15. apríla 2020 (spolu aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom je pod sp. zn. 46 Ek 607/2019 vedené exekučné konanie na základe návrhu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“), proti sťažovateľovi ako povinnému o vymoženie nepeňažného plnenia (ďalej len „exekúcia“), a to na základe exekučných titulov, ktorými sú rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/02 z 3. februára 2005 a rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22 C 288/2008 zo 7. novembra 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 165/2017 z 25. októbra 2018.

3. Sťažovateľ podal 2. júla 2019 návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 10. septembra 2019 návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol.

5. Okresný súd uznesením sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 15. apríla 2020 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 10. septembra 2019.

6. Sťažovateľ namieta, že okresný súd sa nevysporiadal s podstatnými skutočnosťami, jeho úvahy neodrážajú výsledky vykonaného dokazovania a vec nesprávne

právne posúdil. Napadnuté uznesenia sú podľa jeho názoru nepreskúmateľné, ich závery sú svojvoľné a neudržateľné.

7. Sťažovateľ namieta závery okresného súdu, ktoré sú založené na existencii exekučných titulov, keď podľa jeho názoru okresný súd „*dostatočne nereflektoval*“ na zásadné a podstatné argumenty. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/02 z 3. februára 2005 nemá v dôsledku absencie potvrdenia vykonateľnosti náležitosti uvedené v § 46 ods. 1 písm. a) a § 48 Exekučného poriadku. V tomto kontexte namieta, že „... *.nepreukázanie vykonateľnosti označeného exekučného titulu je zákonnou prekážkou exekučného konania, pretože označené súdne rozhodnutia nie sú exekučnými titulmi, a už vonkoncom nie exekučnými titulmi na peňažné plnenie. Exekučný súd nad rámec zákona zistené nedostatky návrhu na vykonanie exekúcie vyhodnotil v prospech oprávnenej rôznym premostovaním (v bode 15. : vyšší súdny úradník správne ustálil, že tento nadobudol vykonateľnosť dňa 11.2.2019), čo má za následok nepreskúmateľnosť vydaných rozhodnutí...*“.

8. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd nesprávne vyhodnotil aj námietku premlčania výkonu povinnosti uloženej mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/02 z 3. februára 2005 (povinnosť vypratať byt do 15 dní od zabezpečenia bytovej náhrady, pozn.). V tejto súvislosti namieta, že z dôvodu vznesenej námietky premlčania došlo k zániku vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 19 C 129/02-120 z 3. februára 2005, v dôsledku čoho deklaratórny rozsudok, ktorým je rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 22 C 28/2008-287 zo 7. novembra 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 165/17-337 z 25. októbra 2018, stratil na význame, pretože nie sú samostatnými exekučnými titulmi. Svedčí o tom aj doložka právoplatnosti z 12. marca 2019 vydaná Okresným súdom Bratislava IV, v ktorej sa uvádza, že rozsudok krajského súdu z 25. októbra 2018 sp. zn. 3 Co 165/2017 nadobudol právoplatnosť 11. februára 2019.

9. Premlčacia doba vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/02 z 3. februára 2005 začala podľa názoru sťažovateľa plynúť márnym uplynutím

lehoty 15 dní od prevzatia upovedomenia o zabezpečení náhradného bytu, t. j. 17. novembra 2005, a skončila 17. novembra 2015. V tomto kontexte sťažovateľ v prospech svojho sťažnostného návrhu argumentuje nesprávnosťou názoru okresného súdu, ktorý vykonateľnosť konštitutívneho rozhodnutia (rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/02 z 3. februára 2005, pozn.) odvodil od právoplatnosti deklaratórneho rozhodnutia (rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22 C 288/2008 zo 7. novembra 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 165/2017 z 25. októbra 2018, pozn.). Okresný súd oprel svoj názor o právoplatne vyriešenú otázku premlčania v rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 165/17 z 25. októbra 2018, pričom tento rozsudok je predmetom dovolacieho konania iniciovaného sťažovateľom a vedeného Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Cdo 97/2019.

10. Sťažovateľ namieta, že k spočívaniu premlčacej lehoty podľa § 112 Občianskeho zákonníka v preskúvanom prípade nedošlo. Na podporu svojej argumentácie o premlčaní výkonu povinnosti, ktorá mu bola uložená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/03 z 3. februára 2005, na podklade ktorého sa vedie exekúcia, sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 22 C 288/2008 oprávnená až na pojednávaní konanom 12. októbra 2016, a teda po uplynutí desaťročnej premlčacej lehoty, ktorá podľa názoru sťažovateľa uplynula 17. novembra 2015, uplatnila v zmysle usmernenia odvolacieho súdu návrh na zmenu žalobného petitu, o ktorom bolo v konečnom dôsledku v tomto konaní rozhodnuté. Oprávnená tak podľa názoru sťažovateľa preukázateľne podala návrh na zmenu petitu v základnom konaní až po uplynutí desaťročnej doby vykonateľnosti konštitutívneho rozsudku, a preto sa s týmto návrhom nespájajú žiadne účinky.

11. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ uvádza, že ďalšie dva exekučné tituly na podklade, ktorým sa vedie exekúcia, a to rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22 C 288/2008 zo 7. novembra 2016 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Co 165/2017 z 25. októbra 2018, majú deklaratórnu povahu, a teda na ich základe nemožno vykonávať exekúciu podľa ustanovení Exekučného poriadku.

12. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie kontradiktórnosti napadnutého konania, keď mu okresný súd nedoručil na vyjadrenie návrh oprávnenej na vykonanie exekúcie, ako ani ďalšie jej vyjadrenia. Podľa jeho názoru okresný súd „bagatelizoval“ aj nesprávne označenú exekúciu ako exekúciu vedenú na peňažné plnenie, keď uviedol, že ide len o písársku chybu.

13. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálehom rozhodol:

„Okresný súd Banská Bystrica Uznesením sp. zn. 46 Ek/607/2019 zo dňa 15.04.2020 a Uznesením sp. zn. 46 Ek/607/2019 zo dňa 10.09.2019 ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46 Ek/607/2019 zo dňa 15.04.2020 a Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46 Ek/607/2019 zo dňa 10.09.2019 sa zrušuje.

Okresnému súdu Banská Bystrica sa prikazuje konať vo veci návrhu [REDAKOVANÉ] na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku.

[REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto euro), ktoré je mu Okresný súd Banská Bystrica povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

[REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 375,24 €...“

14. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie:

„Súdnej exekútorke [REDAKOVANÉ], Exekútorský úrad Bratislava, [REDAKOVANÉ] a Okresnému súdu Banská Bystrica sa do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti ukladá, aby sa dočasne zdržali vykonávania právoplatných súdnych rozhodnutí, a to Rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19C 129/02-120 zo dňa 03.02.2005, Rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22C/288/2008-287 zo dňa 07.11.2016 a Rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn.

3Co/165/2017-337 zo dňa 25.10.2018, smerujúcich k vyprataniu povinného z bytu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 348EX 118/19 a 46Ek/607/2019.

Oprávnenej sa do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti ukladá, aby sa dočasne zdržala oprávnenia priznaného jej právoplatnými súdnymi rozhodnutiami, ktorým je Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19C 129/02-120 zo dňa 03.02.2005, Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22C/288/2008-287 zo dňa 07.11.2016 a Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/165/2017-337 zo dňa 25.10.2018.“

II.

Relevantná právna úprava

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

19. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že napadnutými uzneseniami okresného súdu bolo zasiahnuté do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých vidí v tom, že okresný súd sa nevysporiadal s jeho podstatnými argumentmi, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a ktoré sťažovateľ bližšie popisuje aj v ústavnej sťažnosti, okresný súd nesprávne vyhodnotil námietku premlčania výkonu povinnosti, ktorá mu bola uložená v rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/02 z 3. februára

2005 a zároveň porušil princíp kontradiktórnosti konania a „*bagatelizoval*“ aj nedostatky upovedomenia vydaného súdnym exekútorom.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 46 Ek 607/2019 a jeho uznesením sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 10. septembra 2019

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 46 Ek 607/2019 a jeho uznesením sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 10. septembra 2019, ktoré bolo vydané súdnym úradníkom, ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity.

24. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (III. ÚS 152/03, I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07, II. ÚS 585/2018, II. ÚS 273/2019).

25. V konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou

účinnnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody.

26. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 10. septembra 2019, ktoré bolo vydané súdnym úradníkom, mohol sťažovateľ podať sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť sudca okresného súdu v sťažnostnom konaní, v ktorého právomoci bolo zároveň preskúmať aj postup okresného súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Právomoc okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o tomto uznesení, keďže sťažnosť v tomto prípade predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa.

27. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 15. apríla 2020

28. Vo vzťahu k prezentovanej sťažnostnej argumentácii sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04)].

29. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nepochybne patrí aj právo účastníka konania

na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

30. Uvedené východiská a závery sa v celom rozsahu vzťahujú aj na nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí, ktorý tvorí osobitný druh civilného procesu prislúchajúci do právomoci všeobecných súdov, ako aj ďalších orgánov verejnej moci určených osobitným zákonom (IV. ÚS 56/2012).

31. Okresný súd po oboznámení sa so sťažnosťou, ktorú podal sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 10. septembra 2019, dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná. Tak, ako to uvádza okresný súd v bode 13 uznesenia sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 15. apríla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), sťažovateľ založil svoju sťažnosť smerujúcu k zastaveniu exekúcie na viacerých dôvodoch. Ústavný súd konštatuje, že tieto dôvody sa stotožňujú s dôvodmi sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti.

32. K námietke sťažovateľa o nepreukázaní vykonateľnosti exekučného titulu, a to rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/02 z 3. februára 2005, ústavný súd poukazuje na bod 15 napadnutého uznesenia. Okresný súd v tomto bode poukázal na skutočnosť, že vyšší súdny úradník správne ustálil, že tento rozsudok nadobudol vykonateľnosť 11. februára 2019, keďže vykonateľnosť bola naviazaná na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22 C 288/2008 zo 7. novembra 2016, ktorým bola zrušená povinnosť oprávnenej zabezpečiť sťažovateľovi náhradný byt. Nad rámec uvedeného okresný súd uviedol, že vykonateľnosť rozhodnutia nenastáva vyznačením

doložky vykonateľnosti, pretože sama doložka nekonštituuje vykonateľnosť. Vyznačenie doložky vykonateľnosti predstavuje podľa názoru okresného súdu len administratívno-technický úkon súdu, ktorý nie je žiadnym rozhodnutím.

33. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že procesným predpokladom exekúcie je existencia exekučného titulu, ktorého presné označenie je zároveň obligatónym údajom uvádzaným v návrhu na vykonanie exekúcie. Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok. Od vykonateľnosti rozsudku je potrebné odlíšiť vyznačenie doložky vykonateľnosti na príslušnom rozhodnutí, ktoré je exekučným titulom a ktoré je tak, ako to uviedol aj okresný súd, administratívno-technickým úkonom príslušného súdu v zmysle § 62a vyhlášky č. 543/2005 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresne súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov.

34. Je nutné prisvedčiť sťažovateľovej námietke, že v zmysle § 48 ods. 4 písm. a) Exekučného poriadku k návrhu na vykonanie exekúcie sa musí pripojiť rovnopis exekučného titulu spolu s potvrdením o jeho vykonateľnosti, ak sa vyžaduje. V preskúvanom prípade je však podstatné, čo uviedol aj okresný súd v bode 15 napadnutého uznesenia, že vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/2002 z 3. februára 2005 je naviazaná na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22 C 288/2008 zo 7. novembra 2016, ktorým bola zrušená povinnosť oprávnenej zabezpečiť sťažovateľovi náhradný byt. Vzhľadom na uvedené, ak rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22 C 288/2008 zo 7. novembra 2016 nadobudol právoplatnosť 11. februára 2019, logicky týmto dňom sa stal vykonateľným rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/2002 z 3. februára 2005.

35. Nad rámec uvedeného je žiadúce dodať, že skutočnosti významné pre záver, že rozhodnutie súdu (exekučný titul) je vykonateľné, zisťuje exekučný súd aj v prípade, že rozhodnutie je opatrené tzv. doložkou vykonateľnosti, pokiaľ by správnosť tejto doložky bola zo strany povinného spochybňovaná. Exekučný súd nie je viazaný potvrdením o vykonateľnosti, preto je oprávnený sám preskúmať, či rozhodnutie je skutočne

vykonateľné. Nejde pritom o posudzovanie obsahovej správnosti rozhodnutia ani o „výkon takých oprávnení, ktoré mu zo zákona neprislúchajú“, ako to v podanej ústavnej sťažnosti predostiera sťažovateľ, ale o skúmanie jeho formálnej vykonateľnosti.

36. Je zrejmé, že okresný súd sa na základe námietok sťažovateľa vykonateľnosťou exekučných titulov (na podklade námietky o nevyznačení doložky vykonateľnosti, pozn.) riadne zaoberal a dospel k záveru o ich vykonateľnosti, čo signalizuje z ústavnoprávneho hľadiska zjavnú neopodstatnenosť tejto námietky sťažovateľa.

37. Podstatnú časť argumentácie sťažovateľa predstavuje námietka nesprávneho právneho posúdenia premlčania výkonu povinnosti, ktorá mu bola uložená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/02 z 3. februára 2005, spočívajúca v povinnosti vypratať tam špecifikovaný byt do 15 dní od zabezpečenia bytovej náhrady zo strany oprávnenej.

38. Sťažovateľ v tomto kontexte argumentuje nemožnosťou núteného výkonu deklaratórnych rozhodnutí, ktorými je v danom prípade podľa jeho názoru aj jeden z exekučných titulov, a to rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22 C 288/2008 zo 7. novembra 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 165/2017 z 25. októbra 2018, ktorý v prvom výroku určuje, že povinnosť sťažovateľa vypratať byt, uložená mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/2002 z 3. februára 2005, nie je viazaná na zabezpečenie bytovej náhrady. V týchto súvislostiach sťažovateľ namieta, že ešte pred podaním návrhu oprávnenou osobou na výkon rozhodnutí, ktoré sú podkladom vedenia exekúcie, bola jeho povinnosť vypratať byt v dôsledku uplynutia desaťročnej premlčacej doby premlčaná.

39. Ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v preskúvanom prípade je podstatné, že ustálená rozhodovacia prax súdov vylučuje, aby exekučný súd pri výkone rozhodnutia o vypratanie nehnuteľnosti skúmal otázku zániku viazanosti vypratania bytu zabezpečením zodpovedajúcej bytovej náhrady tak, ako to konštatoval krajský súd v bode 56 rozsudku sp. zn. 3 Co 165/2017 z 25. októbra 2018. Vzhľadom na uvedené pokiaľ oprávnená bola toho názoru, že z jej strany bola splnená táto povinnosť a sťažovateľ

ju bezdôvodne odmietol, bola nútená ešte pred podaním návrhu na výkon exekúcie podať určovací žalobu, ktorá bola následne predmetom konania vedeným Okresným súdom Bratislava IV pod. sp. zn. 22 C 288/2008.

40. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade ide o osobitný typ určovacej žaloby, ktorej výsledkom je síce určovací výrok meritórneho rozhodnutia, avšak so spôsobilosťou zmeniť právny vzťah už založený iným existujúcim právoplatným rozhodnutím. Vzhľadom na uvedené pokiaľ okresný súd v napadnutom uznesení (bod 16, pozn.) dospel k záveru o spočívaní premlčacej lehoty na výkon rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 129/2002 z 3. februára 2002 v dôsledku podania predmetnej určovacej žaloby oprávnenou, nemožno jeho závery považovať za svojvoľné a nemajúce oporu v platnom práve. Ústavný súd tak považuje záver okresného súdu o nevzhladnutí premlčania nároku vymáhaného oprávnenou v špecifických okolnostiach preskúmaného prípadu za ústavne udržateľný.

41. Pre úplnosť ústavný súd k námietke sťažovateľa o oneskorenosti návrhu oprávnenej na zmenu žaloby v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 22 C 288/2008 uvádza, že predmetom ústavnoprávneho prieskumu v tomto konaní, na základe sťažovateľom vymedzeného sťažnostného petitu, nie je rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 165/2017 z 25. októbra 2018, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22 C 288/2008 zo 7. novembra 2016. Tak ako to uvádza sťažovateľ, proti uvedenému rozsudku podal dovolanie, o ktorom je oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 97/2019, ktoré nie je podľa zistených informácií dosiaľ skončené.

42. K námietke sťažovateľa o porušení princípu kontradiktórnosti konania ústavný súd uvádza, že sťažovateľ na túto námietku dostal zo strany okresného súdu v uznesení sp. zn. 46 Ek 607/2019 z 15. apríla 2020 odpoveď, keď v bode 19 podrobne uviedol, z akých dôvodov mu nedoručoval návrh na vykonanie exekúcie ani vyjadrenie oprávnenej k jeho návrhu na zastavenie exekúcie, pričom poukázal aj na relevantnú judikatúru. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa o existencii „nezrovnalostí v upovedomení o začatí exekúcie“, a to v bode 14 napadnutého uznesenia,

ktoré ústavný súd už nepovažuje za potrebné citovať, keďže sťažovateľ má toto rozhodnutie k dispozícii a jeho obsah mu je známy.

43. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil, že by sa okresný súd s podanou sťažnosťou sťažovateľa vysporiadal nedostatočne. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sú zrejmé konkrétne dôvody, na základe ktorých okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 CSP. Napadnuté uznesenie žiadne známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazuje a nie je možné prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na prejednávajúcu vec odlišný názor, bez ďalšieho neznamená porušenie jeho označeného práva.

44. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

45. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti, vrátane návrhu na vydanie dočasného opatrenia, nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu